

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 stycznia 2012r. Miasto Ł. – Powiatowy Urząd Pracy w Ł., następca prawny Powiatowego Urzędu Pracy Nr 1 w Ł., wniósł o zasądzenie od pozwanych J. S. i W. S. (1) solidarnie kwoty 18.699,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W uzasadnieniu podano, że powód jest w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwaną J. S. na zlecenie powoda, który to weksel został poręczony przez W. S. (1). Weksel wystawiony został na zabezpieczenie wykonania umowy nr (...) z dnia 14 sierpnia 2007 r. o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej. Pozwane nie uregulowały dobrowolnie zobowiązania.

W dniu 17 stycznia 2012 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 9 lutego 2012 r. obie pozwane wniosły zarzuty od nakazu zapłaty, w których wniosły o uchylenie w całości nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Podniosły zarzut niezasadnego wypełnienia weksla do którego doszło na skutek niezasadnego odstąpienia przez powoda od umowy z 30.11.2007r., albowiem pozwana J. S. rozliczyła się z otrzymanych środków finansowych

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2013r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 17 stycznia 2012r., sygn. akt I Nc 27/12.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 14 sierpnia 2007 r. pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, tj. Powiatowym Urzędem Pracy Nr 1 w Ł., a pozwaną J. S. jako osobą bezrobotną została zawarta umowa NR (...) o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej. W oparciu o opinię Komisji i postanowienie Dyrektora, Urząd przyznał jednorazową pomoc finansową w kwocie 13.300 złotych na pokrycie wydatków wskazanych we wniosku, związanych z podjęciem działalności gospodarczej: bar - zgodnie z zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej NR (...) z dnia 30 lipca 2007 r., wydanym przez Prezydenta Miasta Ł. (§1).

Ustalono, że pieniądze zostaną przekazane pozwanej J. S. do dnia 16 sierpnia 2007 r. (§2).

W ramach tej umowy J. S. zobowiązała się do rozpoczęcia działalności gospodarczej o której mowa w §1 od dnia 12 września 2007 r. oraz wydatkowania środków na zakupy wskazane we wniosku zgodnie z celem, na który zostały przyznane od dnia zawarcia umowy do dnia 12 października 2007 r. (§3 pkt 1). W przypadku nie wykorzystania przyznanych środków w tym terminie kwota niewydatkowana podlegać miała niezwłocznemu zwrotowi (§3 pkt 2). Pozwana zobowiązała się również do: dnia 09 listopada 2007 r. oraz przedstawienia deklaracji zgłoszeniowych (...) i (...) potwierdzających zgłoszenie rozpoczęcia działalności gospodarczej do ubezpieczenia społecznego zgodnie z §3 pkt 1 umowy do dnia 9 listopada 2007 r. (§3 pkt 3), udokumentowania wydatków w oparciu o kserokopie dokumentów zakupu i dowodów zapłaty, poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pracownika (...) lub notariusza, (§3 pkt 4), do prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w §1 w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, przez minimum 12 miesięcy (§3 pkt 5), do nie podejmowania zatrudnienia w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej (§3 pkt 6), do udzielania rzetelnych informacji i wyjaśnień na temat sposobu wykorzystania środków finansowych (§3 pkt 7), do umożliwienia przeprowadzenia pracownikom Urzędu kontroli w celu sprawdzenia wiarygodności informacji i dokumentów dotyczących realizacji niniejszej umowy (§3 pkt 8), do niezwłocznego powiadomienia (...) o każdej zmianie nazwiska, adresu lub zamiarze wyjazdu za granicę, o zmianie miejsca prowadzenia działalności, bądź o zaprzestaniu jej prowadzenia lub innych okolicznościach mających wpływ na realizację umowy (§3 pkt 9), do przedstawienia w terminie do 12 października 2008 r. dokumentów potwierdzających prowadzenie działalności gospodarczej przez okres 12 miesięcy licząc od daty

podjęcia działalności gospodarczej, będącej przedmiotem niniejszej umowy, tj. zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego o prowadzeniu działalności, o której mowa w §1 umowy oraz oświadczenia o niepodejmowaniu zatrudnienia w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności (§3 pkt 10).

W §4 umowy, pozwana zobowiązała się zwrócić wypłacone środki w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wezwania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uzyskania środków, jeżeli: otrzymane środki wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem (a), będzie prowadzić działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy; do okresu prowadzenia działalności gospodarczej zalicza się przerwy w jej prowadzeniu z powodu choroby lub powołania do odbycia zasadniczej lub zastępczej służby wojskowej (b), podejmie zatrudnienie w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej (c), złożyła we wniosku niezgodne z prawdą oświadczenia (d), naruszyła inne warunki umowy (e).

W §5 umowy zastrzeżono, że w uzasadnionych przypadkach Urząd ma możliwość wstrzymania odstąpienia od umowy do momentu złożenia stosownych wyjaśnień przez bezrobotnego.

Zgodnie z §7 umowy zabezpieczeniem środków w przypadku niedotrzymania warunków niniejszej umowy zgodnie z §4 umowy był weksel z poręczeniem wekslowym – awal. Pozwana oświadczyła, że zapoznała się z treścią regulaminu przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej i form zabezpieczenia zwrotu otrzymanych środków (§8). Strony ustaliły, że umowa obowiązuje w okresie realizacji warunków określonych umową, przy czym wypełnienie przez pozwaną warunków określonych w §3 jest równoznaczne w wygaśnięciu umowy (§9). Strony uznały za istotne wszystkie postanowienia umowy (§12).

Zgodnie z deklaracją do weksla in blanco, J. S. wystawiła weksel z poręczeniem wekslowym (awal), który Miasto Ł. – Powiatowy Urząd Pracy Nr 1 w Ł. miał prawo zgodnie z ustawą z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, wypełnić na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu zawarcia umowy o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej z dnia 14 sierpnia 2007 r. oraz weksel ten opatrzyć datą, miejscem płatności według własnego uznania i klauzulą „bez protestu”, zawiadamiając ją o tym listem poleconym pod adres: Ł., ulica (...).

W. S. (1), jako poręczyciel solidarny za wystawcę weksla, którym jest J. S., wyraziła zgodę na treść powyższej deklaracji. A. S. wyraził zgodę na udzielenie poręczenia przez współmałżonkę, W. S. (1).

Pozwana J. S. otrzymała w dniu 16 sierpnia 2007 r. jednorazową dotację w wysokości 13.300 zł.

W dniu 13 września 2007 r. pozwana złożyła wniosek o przesunięcie terminu rozpoczęcia działalności gospodarczej z dnia 12 września na dzień 1 października 2007 r. wskazując, że powodem złożenia wniosku jest opóźnienie odbioru lokalu przez Sanepid.

Na mocy aneksu nr (...) do umowy z dnia 27 września 2007 r. strony postępowania ustaliły (w związku z dostarczonym w dniu 20 września 2007 r. zaświadczeniem o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej), że ulegają zmianie i otrzymują brzmienie postanowienia §3 punkt 1, 3 i 10 umowy, w ten sposób, że pozwana zobowiązała się w szczególności do: rozpoczęcia działalności, o której mowa w §1 od dnia 01 października 2007 r. oraz wydatkowania środków na zakupy wskazane we wniosku zgodnie z celem, na który zostały przyznane od dnia zawarcia umowy do dnia 10 listopada 2007 r. (§3 pkt 1), rozliczenia przekazanej na konto kwoty, o której mowa w §1, w terminie do dnia 30 listopada 2007 r. oraz przedstawienia deklaracji zgłoszeniowych (...) i (...) potwierdzających zgłoszenie rozpoczęcia działalności gospodarczej do ubezpieczenia społecznego zgodnie z §3 pkt 1 umowy, w terminie do dnia 30 listopada 2007 r. (§3 pkt 3), przedstawienia w terminie do 1 listopada 2008 r. dokumentów potwierdzających prowadzenie działalności gospodarczej przez okres 12 miesięcy licząc od daty podjęcia działalności, będącej przedmiotem niniejszej umowy tj. zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego o prowadzeniu działalności, o której mowa w §1 umowy oraz oświadczenia o nie podejmowaniu zatrudnienia w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności (§3 pkt 10). Pozostałe postanowienia umowy nie uległy zmianie (§2 aneksu).

Zgodnie z zaświadczeniem z dnia 18 września 2007 r. o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, pozwana rozpoczęła działalność gospodarczą z dniem 01 października 2007 r.

Pismem z dnia 21 stycznia 2008 r., doręczonym J. S. w dniu 06 lutego 2008 r. zaś W. S. (1) 29 stycznia 2008 r., powód wezwał pozwaną do zwrotu wypłaconej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi, wyliczonymi na dzień 21 stycznia 2008 r. w kwocie 13.966,28 zł w terminie 30 dni od otrzymania wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W dniu 08 lutego 2008 r. J. S. złożyła w Powiatowym Urzędzie Pracy NR 1 w Ł. pismo, z którego wynika, że opóźnienie rozliczenia dofinansowania na rozpoczęcie działalności gospodarczej spowodowane było bardzo długim czasem odbioru przez Sanepid, którego pracownicy mają różne koncepcje i wymagania co do zabudowy baru. Pozwana poinformowała Urząd, że jeszcze w trakcie trwających przemian remontowych doszło do włamania i kradzieży drzwi wejściowych aluminiowych, sprzętu do prac remontowych i drobnego sprzętu gospodarstwa domowego. Wyjaśniła, że nigdzie tego nie zgłosiła, ponieważ nie miała wówczas ubezpieczonego lokalu. Wskazała w piśmie, że termin odbioru przez Sanepid został wyznaczony na dzień 08 lutego 2008 r.

W dniu 18 lutego 2008 r. J. S. złożyła pismo zatytułowane (...), w którym wniosła o uwzględnienie jej rozliczeń. Podała, że nastąpiła zmiana w tym, co było w opisie na fakturze i umowy. Zmiana ta musiała nastąpić w trakcie urzędowania i potrzeb według wymagań sanitarnych oraz wyposażenia dodatkowych pomieszczeń. J. S. wyjaśniła nadto, że wymagane były dodatkowe lodówki na różne artykuły, okap nad kuchnię na całą ścianę, półki nad kuchnią ze stali nierdzewnej, bęben, frytkownica, garnki, roboty kuchenne, zlewozmywaki, szafki pod zlewozmywak, miski, naczynia, półmiski, noże, butla gazowa, reduktor, opaska zaciskowa, wąż gazowy. Zakupów tych pozwana dokonała na podstawie umowy sprzedaży, ponieważ nie miały pełnego wyposażenia zgodnego z wymogami. J. S. poprosiła w tym piśmie o pozytywne rozpatrzenie jej prośby. Pismo to J. S. złożyła bezpośrednio w Urzędzie Pracy w dniu 18 lutego 2008 r. zostało ono przyjęte przez referenta A. C., która również tego samego dnia poświadczyła za zgodność z oryginałem załączone do (...) kserokopie faktur i umów. Do pisma nie załączono deklaracji zgłoszeniowych (...) i (...). Pismem z dnia 27 lutego 2008 r. powód wezwał J. S. do stawienia się w Urzędzie w terminie do 10 marca 2008 r. celem uzupełnienia nazw i numerów fabrycznych złożonych do rozliczenia umów kupna sprzedaży oraz numerów dowodów osobistych osoby sprzedającej i kupującej. W piśmie podano, że niestawienie się w terminie uniemożliwi rozliczenie wydatków. Powyższego pisma pozwana J. S. nie odebrała.

W piśmie z dnia 06 czerwca 2008 r. powód oświadczył, że w związku z brakiem rozliczenia przyznanej kwoty środków w terminie określonym w §3 pkt 3 umowy, odstępuje od zawartej umowy i wezwał pozwaną J. S. do zwrotu wypłaconej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi, w łącznej kwocie na dzień odstąpienia od umowy w wysokości 14.540,37 zł. Pisma tego pozwana J. S. nie odebrała.

W dniu 22 listopada 2010 r. powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 18.694,52 zł płatną 22 grudnia 2010 r. i wezwał pozwaną pismem z dnia 23 listopada 2010 r. do zapłaty tej kwoty.

Pismem z dnia 21 grudnia 2010 r. pozwana J. S. złożyła w Powiatowym Urzędzie Pracy wniosek o umorzenie otrzymanej dotacji. Swoją opieszałość w załatwianiu wszelkich spraw związanych z dopełnieniem i wywiązaniem się z umowy uzasadniła nałożeniem się różnych nieprzewidzianych spraw, a mianowicie: utrudnienia ze strony Sanepidu w otworzeniu lokalu, wielokrotnymi włamaniami (skutkującymi zniszczeniem krat, kradzieżą drzwi wejściowych, sprzętu, niektórych dokumentów, wybitymi szybami).

W dniu 21 listopada 2011 r. Prezydent Miasta Ł. odmówił umorzenia jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej w łącznej kwocie 20.418,77 zł wyliczonej na dzień 21 listopada 2011 r.

Na mocy decyzji z dnia 12 stycznia 2012 r. po rozpatrzeniu odwołania złożonego przez J. S. od decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 21 listopada 2011 r. w sprawie odmowy umorzenia jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej w kwocie 20.418,77 zł, Wojewoda (...) uchylił tą decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Uchylenie decyzji organu pierwszej instancji nastąpiło z tego powodu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie rzetelnej oceny sytuacji skarżącej i poręczyciela przez organ odwoławczy. Z uzasadnienia wynika, że zebranie szczegółowych danych o sytuacji majątkowej osoby korzystającej z

jednorazowej pomocy, która uchybiła warunkom umowy i zobowiązana jest do zwrotu tej dotacji, jest niezbędne dla oceny, czy zaistniały przesłanki z art. 76 ust. 7 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy do umorzenia tej należności w całości albo w części.

Decyzją z dnia 28 listopada 2012 r. Prezydent Miasta Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 grudnia 2010 r. pozwanej J. S. o umorzenie jednorazowo przyznanych środków na podjęcie działalności gospodarczej odmówił umorzenia tych należności.

Od powyższej decyzji J. S. wniosła w dniu 23 grudnia 2012r. odwołanie.

Decyzją z dnia 28 stycznia 2013 r. Wojewoda (...) zawiesił z urzędu postępowanie odwoławcze, wywołane wyżej wskazanym odwołaniem, do czasu zakończenia niniejszego postępowania sądowego.

J. S. prowadziła bar w Ł. przy ulicy (...). Kupiła cały sprzęt za środki przyznane jej z Powiatowego Urzędu Pracy. Część sprzętów: ekspres do kawy, frytkownica, B. pozwana odkupiła od A. O., która w tamtym czasie likwidowała swój lokal gastronomiczny. Do tego lokalu było kilka włamań. Pierwsze włamanie było jeszcze latem 2007 r. zanim rozpoczęła działalność, w okresie remontu. Sprzęt ukradziono jej w czasie drugiego włamania i nie zgłosiła tego na policję, gdyż bała się siedzenia na posterunku przez całą noc. Skradziono wówczas ekspres do kawy, frytkownicę, (...). J. S. odkupiła te towary. Zamiast urządzenia (...) pozwana odkupiła płytą grzewczą do utrzymywania temperatury potraw. Pozwana zgłosiła policji dopiero trzecie włamanie. W czasie trzeciego włamania pozwana miała już zawartą umowę ubezpieczenia lokalu.

W dniu 30 kwietnia 2008 roku zespół kontrolujący PUP Nr 1 w Ł. podjął czynności kontrolne dotyczące umowy NR (...). Do kontroli przystąpiono bez wcześniejszego uzgodnienia terminu z pozwaną. Zespół kontrolujący wykazał brak : urządzenia (...), lodówki Polar, ekspresu do kawy, lodówko-zamrażarki, lodówko-zamrażarki (...) 1911, zmywarki (...) – zamiana na zmywarkę A. (...). Zespół wykazał również nieprawidłowości związane z nieopłacaniem składek do ZUS. J. S. przedstawiła jedynie potwierdzenie przelewu do ZUS tylko za miesiąc październik 2007 roku. J. S. nie podpisała protokołu kontroli i protokół taki nie został sporządzony. Kontrolujący sprawdzali pomieszczenie baru, nie schodzili do piwnicy. Jesienią 2007 roku w piwnicy stała jedna z lodówko-zamrażarek, pozostałe sprzęty stały w kuchni.

Sąd Rejonowy pominął dowód z zeznań świadka A. S., albowiem nie wiedział on nic na temat istotnych okoliczności sprawy. W szczególności nie znał szczegółów umowy o dotację, nie miał wiedzy, do jakiej daty pozwana J. S. miała się rozliczyć z otrzymanych pieniędzy i czy uczyniła to w terminie, nie potrafił również powiedzieć nic pewnego na temat rodzaju zakupionego sprzętu oraz dat włamań.

Na podstawie art. 227 k.p.c. Sąd I instancji oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego na okoliczność tego, czy pozwana J. S. rozliczyła się z umowy z dnia 14 sierpnia 2007 r., czy wykonała tą umowę niezakupienia przez pozwaną sprzętu zgodnie ze złożonym wnioskiem. W celu ustalenia tych okoliczności zawnioskowany przez pełnomocnika pozwanych dowodów z zeznań biegłego księgowego był całkowicie zbędny.

Sąd Rejonowy dokonując rozważań prawnych uznał, powództwo za zasadne i podlegające uwzględnieniu w całości.

Sądowi I instancji podnosił, że przedstawione przez pozwane zarzuty od nakazu zostały sformułowane wyłącznie w oparciu o stosunek podstawowy, a więc ten stosunek zobowiązaniowy, w związku z którym wystawiony został weksel. W niniejszej sprawie charakter weksla był szczególny. Miał on bowiem charakter gwarancyjny, a zatem został wystawiony przez dłużniczkę i wręczony stronie powodowej jako zabezpieczenie zwrotu środków w przypadku niedotrzymania przez J. S. warunków zawartej umowy. W sytuacji zaś, gdy funkcja weksla ma charakter gwarancyjny, a nadto gdy z roszczeniem występuje jedna ze stron stosunku będącego przyczyną wystawienia weksla przeciwko drugiej stronie takiego stosunku, strony te mogą w procesie w dalszym ciągu podnosić zarzuty osobiste, o subiektywnym charakterze, wynikające z bezpośrednich stosunków prawnych łączących powoda z pozwaną. Oznacza to zatem, iż zobowiązanie wekslowe mimo swej abstrakcyjności, nie pozbawia stron możliwości powoływania się na łączący je stosunek podstawowy. Pomimo tego zatem, że strona powodowa swoje roszczenie w niniejszej sprawie

opiera na treści weksla własnego in blanco wystawionego przez pozwaną, w dalszym ciągu mogła podnosić zarzuty i wywodzić swoje żądania ze stanowiącej podstawę wystawienia tegoż weksla – z umowy o przyznanie środków na rozpoczęcie działalności gospodarczej, której prawidłowe wykonanie weksel miał zabezpieczać i gwarantować. W szczególności powód mógł podnosić zarzut niewywiązania się należycie przez pozwaną z łączącej stron umowy, które to uchybienie skutkowało wypełnieniem przez powoda weksla i przedstawieniem go pozwanej do zapłaty.

Z załączonego do pozwu porozumienia wekslowego wynika, że powód miał prawo wypełnić weksel na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanej J. S. wynikającemu z przedmiotowej umowy z dnia 14 sierpnia 2007 r., w tym odsetek ustawowych.

Wobec kwestionowania przez pozwaną J. S. oraz poręczyciela wekslowego zasadności zgłoszonych przez powoda zarzutów, a zatem kwestionowania prawa do wypełnienia weksla pomimo braku zobowiązania pozwanej J. S., rzeczą powoda było wykazanie, iż miał prawo wypełnić weksel i wypełnił go zgodnie z deklaracją wekslową, a więc że kwota wpisana w wekslu odpowiada rzeczywistemu zadłużeniu pozwanej wynikającemu z zawartej pomiędzy stronami umowy.

Obowiązki pozwanej J. S. odnośnie zwrotu kwoty udostępnionych jej środków finansowych w ramach dotacji na prowadzenie działalności gospodarczej wynikały wprost z umowy stron, podobnie jak termin zwrotu i odsetki umowne.

Zgodnie z Anekssem do umowy (z dnia 14.08.2007 r.) z dnia 27 września 2007 r. pozwana J. S. zobowiązana była do rozliczenia przekazanej kwoty w wysokości 13.300 zł w terminie do dnia 30 listopada 2007 r. oraz przedstawienia do tej daty deklaracji zgłoszeniowych (...) i (...) potwierdzających zgłoszenie rozpoczęcia działalności gospodarczej do ubezpieczenia społecznego zgodnie z §3 pkt 1 umowy. Przesunięcie daty rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej oraz daty rozliczenia się pozwanej J. S. z wydatkowania otrzymanych od powoda pieniędzy uwzględniło wnioski pozwanej w tym zakresie, a uzasadniony on był problemami z uzyskaniem zgody od Sanepidu na prowadzenie działalności gastronomicznej. W późniejszym okresie do upływu terminu 30 listopada 2007 r. pozwana nie zgłaszała już powodowi takich problemów, a zatem jako wiążąca dla obu stron stosunku umownego pozostała data 30 listopada 2007 r.

W ocenie Sądu I instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy świadczy o tym, że pozwana J. S. uchybiła terminowi do rozliczenia się z otrzymanej dotacji, poprzez niezłożenie stosownych dokumentów zakupu i deklaracji ZUS w terminie. W załączonych aktach sprawy ZI- (...) - (...) brak jest jakichkolwiek dowodów zakupu oraz deklaracji ZUS, które złożone byłyby przez J. S. przed końcem listopada 2007 r. Co więcej, w tych aktach nie ma żadnego pisma pozwanej, poza wnioskiem o zmianę daty rozpoczęcia działalności gospodarczej, które złożone byłyby jeszcze w październiku bądź listopadzie 2007 r. Wszelkie pisma pozwanej, jakie zaadresowała do Powiatowego Urzędu Pracy, stanowią odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia 21 stycznia 2008 r., otrzymane przez pozwaną w dniu 06 lutego 2008 r. Pierwsze pismo złożyła bowiem dwa dni po otrzymaniu wezwania, tj. 08 lutego 2008 r., drugie zaś 18 lutego 2008 r. W pierwszym z tych pism nie zakwestionowała faktu uchybienia obowiązkowi rozliczenia się z otrzymanego dofinansowania. Wręcz przeciwnie, wynika z niego wprost, że jej pismo stanowi odpowiedź na wezwanie do zapłaty z powodu opóźnienia się w rozliczeniu dofinansowania, a opóźnienie to usprawiedliwiała ona problemami z odbiorem lokalu przez Sanepid. Twierdzenia pozwanej J. S. wygłoszone na rozprawie, że „w piśmie, które złożyłam w urzędzie 8 lutego 2008 r. piszę o opóźnieniach, ale chodziło mi tam tylko o opóźnienia w oddaniu magazynu, które było spowodowane wymogami sanepidu”, są w ocenie Sądu jedynie nieudolną próbą usprawiedliwienia swojej opieszałości i lekceważenia ciężących na niej obowiązków wynikających z umowy z 14 sierpnia 2007 r. Pierwszy raz pozwana złożyła dokumenty do rozliczenia dopiero w dniu 18 lutego 2008 r., jako załącznik do pisma. O tym, że pismo oraz załączone dokumenty złożone zostały w podanej wyżej dacie świadczą zarówno prezentata Urzędu Pracy, jak i fakt, iż osoba przyjmująca pismo, referent A. C., potwierdziła za zgodność z oryginałem w tej właśnie dacie złożone przez pozwaną kserokopie dokumentów. Jeśli pozwana twierdzi, że dokumenty te złożyła wcześniej, jeszcze w listopadzie 2007 r., to powinna to udowodnić, na przykład składając odpis swojego pisma z prezentatą Powiatowego Urzędu Pracy, ewentualnie dowód nadania listu poleconego w urzędzie pocztowym. Jako osoba prowadząca działalność gospodarczą,

a więc osoba, od której można wymagać szczególnej staranności w prowadzeniu swych spraw, powinna ona zadbać o dowód tej okoliczności i zachować go co najmniej przez cały okres obowiązywania umowy. Co więcej, pozwana w żaden sposób nie wyjaśniła, w jakim celu składałaby drugi raz te same dokumenty w dniu 18 lutego 2008 r., nie będąc do tego wzywana przez Powiatowy Urząd Pracy.

W całym postępowaniu toczącym się przed Powiatowym Urzędem Pracy pozwana J. S. nie kwestionowała faktu uchybienia terminowi do rozliczenia się, które próbowała usprawiedliwić różnymi przeciwnościami losu. W piśmie z dnia 21 grudnia 2010 r. o umorzenie dotacji pozwana J. S. sama przyznała się do swej opieszałości w rozliczeniu otrzymanych pieniędzy, licząc na skorzystanie z dobrodziejstwa przepisu art. 76 ust. 7 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Dopiero gdy skorzystanie z tej możliwości okazało się niemożliwe, w toku postępowania sądowego zmieniła ona swoje stanowisko w sprawie. Wyżej przytoczone okoliczności świadczą o tym, że jej obecna postawa to wynik przyjętej przez nią taktyki procesowej.

W toku postępowania ujawnił się lekceważący stosunek pozwanej J. S. do realizacji obowiązków płynących z umowy. Świadczy o tym fakt niepoinformowania o dwóch pierwszych włamaniach do lokalu (jedno miało miejsce latem, drugie krótko po rozpoczęciu prowadzenia działalności) nie tylko policji, ale przede wszystkim Urzędowi Pracy. Zaniechała tego pomimo ciężącego na niej obowiązku powiadamiania powoda o wszelkich mających znaczenie dla realizacji umowy okolicznościach. O jej nieodpowiedzialnym postępowaniu świadczy również przyznana przez nią okoliczność, iż zaniechała zawiadomienia policji, bo obawiała się spędzenia na posterunku policji całej nocy. Obojętne było dla niej to, czy zdoła powodowi wykazać fakt kradzieży i ewentualnie usprawiedliwić braki sprzętu w przypadku kontroli pracowników Powiatowego Urzędu Pracy.

Reasumując, pozwana J. S. nie zdołała podważyć wiarygodnych materiałów dowodowych przedstawionych przez stronę powodową, a świadczących o naruszeniu przez nią obowiązku rozliczenia przekazanej kwoty 13.300 zł w terminie do dnia 30 listopada 2007 r. W takiej sytuacji, z mocy §4 pkt e) umowy z dnia 14 sierpnia 2007 r. powód miał prawo zażądać zwrotu całej tej kwoty i wypełnić weksel in blanco na całą kwotę zaległości. Przy czym zaznaczyć należy, że pozwana nie kwestionowała wysokości naliczonych przez powoda odsetek.

Odpowiedzialność drugiej pozwanej W. S. (1) jest solidarna i wynika z poręczenia wekslowego jakiego udzieliła w dniu 14 sierpnia 2007 r. Podstawa prawna jej odpowiedzialności to art. 32 ustawy dnia 28 kwietnia 1936 r., a podstawą solidarniej odpowiedzialności stanowi art. 47 tej ustawy.

Na podstawie art. 496 k.p.c. Sąd I instancji utrzymał w mocy nakaz zapłaty Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie I Nc 27/12.

Apelację od powyższego wyroku złożyły pozwane, które zaskarżyły go w całości.

W apelacji pozwane zgłosiły zarzut przedawnienia roszczenia powoda w stosunku do pozwanej J. S. ze stosunku podstawowego i tym samym zgłosiły zarzut uzupełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Pozwane powołały się na art. 76 ust 3 ustawy z dnia 16 sierpnia 2007r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2004r.Nr 99 poz 1001 z póź. zm., który stanowi, że roszczenia z tytułu zasiłków stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowych z Funduszu Pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia spełnienia warunków ich nabycia przez uprawnioną osobę, a roszczenia powiatowego urzędu pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia ich wypłaty. Ponadto pozwane podniosły, że zgodnie z art. 36 w zw. z art. 10 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy na wekslu in blanco może się bronić wszystkimi zarzutami przysługującymi osobie, za którą udzielił poręczenia wobec wierzyciela wekslowego i tym samym przedstawiane zarzuty w apelacji winny doprowadzić do uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa także w stosunku do poręczyciela.

Obok zarzutu przedawnienia pozwane zaskarżonemu wyrokowi zarzuciły:

1. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 64§1 i §1¹ k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i wydanie wyroku utrzymującego w mocy nakaz zapłaty zasadzający na rzecz „Gminy M. Ł.-Powiatowego Urzędu pracy Nr.1 w Ł.” w sytuacji gdy Powiatowy Urząd Pracy nie posiada zdolności prawnej i tym samym zdolności sądowej i nie jest to jednostka statio fisci Skarbu Państwa;

- art. 233§1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodów sprzecznej z zasadami wiedzy ogólnej, logiki formalnej i doświadczeniem życiowym, polegające na uznaniu przez sąd, iż odstąpienie od umowy z dnia 16 sierpnia 2007r. dokonane przez powoda pismem z dnia 6 czerwca 2008r. było uzasadnione nierozliczeniem się pozwanej J. S. z przyznanych środków w terminie wynikającym z umowy, w sytuacji gdy z pisma powoda z dnia 27 lutego 2008r. wynika w sposób niebudzący wątpliwości, iż mimo przekroczenia przez pozwaną terminu dostarczenia dokumentacji, powód wyraził zgodę na późniejsze rozliczenie, co w konsekwencji oznacza, iż przyczyna odstąpienia od umowy wskazana w piśmie powoda z dnia 6 czerwca 2008r. była nieprawdziwa oświadczenie nieskuteczne.

Ponadto pozwane zarzuciły wyrokowi sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na ustaleniu przez Sąd, że odstąpienie przez powoda od umowy nastąpiło pismem z dnia 6 czerwca 2008r., podczas gdy oświadczenie takie zawierało już pismo powoda z dnia 21 stycznia 2008r., które Sąd w uzasadnieniu potraktował jako wezwanie do zapłaty.

Ponadto pozwane zarzuciły naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- przepisu art. 101 pkt 5 Ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe w związku z przepisem art. 102 zdanie 1 Prawa wekslowego oraz w związku z przepisami art. 33 i 33¹§1 Kodeksu Cywilnego przez ich niezastosowanie i uznanie za ważny weksel wystawiony na rzecz podmiotu nieposiadającego zdolności prawnej, gdyż „Powiatowy Urząd Pracy Nr 1 w Ł.” (jako wierzyciel wskazany w wekslu, będący dokumentem formalnym) nie posiada zdolności prawnej i tym samym nie może występować w charakterze wierzyciela wekslowego, co w konsekwencji powoduje nieważność zobowiązania wekslowego;

- przepisu art. 101 pkt 3 prawa wekslowego w związku z przepisem art. 102 zdanie 1 Prawa wekslowego przez ich niezastosowanie i uznanie za ważny weksel uzupełniony dwiema różnymi datami płatności – „23 grudnia 2010 r.” oraz „na każde żądanie”, co w konsekwencji powoduje nieważność zobowiązania wekslowego;

- przepisu art. 491 §1 K.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że powód uprawniony był do odstąpienia od umowy bez wcześniejszego wezwania pozwanej do rozliczenia otrzymanej kwoty, wyznaczenia w tym celu odpowiedniego terminu, z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu powód będzie uprawniony do odstąpienia od umowy, wobec jednoczesnego braku umownego zastrzeżenia prawa do odstąpienia od umowy na wypadek niewykonania przez pozwaną określonego zobowiązania w terminie ściśle w umowie wskazanym (art. 492 K.c.)

Pozwane wniosły o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie w całości nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego w dniu 17 stycznia 2012r. przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w sprawie oznaczonej sygnaturą akt I Nc 27/12 i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji, według norm przepisanych;

2. zasądzenie na rzecz powoda od pozwanych zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowania apelacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanych jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 17 stycznia 2012r., sygn. akt I Nc 27/12 i oddalenie powództwa. Pomimo, iż przedstawione w apelacji zarzuty powodują

zmianę zaskarżonego wyroku to jednak ustalenia Sądu Rejonowego są poczynione prawidłowo i Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne.

Należy uznać za zasadny podniesiony przez pozwane na etapie postępowania apelacyjnego zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego i zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym skonstruowany w oparciu treść art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282 z póź zm.) zwanym dalej prawem wekslowym.

Zgodnie bowiem z art. 76 ust 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2004r. tj. 2013.674z póź. zm.) roszczenia z tytułu zasiłków, stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowanych z Funduszu Pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia spełnienia warunków do ich nabycia przez uprawnioną osobę, a roszczenia powiatowego urzędu pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia ich wypłaty.

Należy podnieść, że pozwanej J. S. środki w kwocie 13300zł zostały przyznane z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej w oparciu o przepisy art. 46 ust1 pkt2 powyżej powołanej ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Zostały one wypłacone dnia 16 sierpnia 2007r. natomiast weksel in blanco z poręczeniem wekslowym , który zabezpieczał zwrot środków w przypadku niedotrzymania warunków umowy, został przez powoda wypełniony dnia 23 listopada 2010r., a więc po upływie terminu przedawnienia ze stosunku podstawowego. Roszczenie powoda uległo bowiem przedawnieniu z upływem 3 lat od daty wypłaty środków pozwanej J. S. tj. dnia 16 sierpnia 2010r.

Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2006r. II CSK 75/06 zarzut wypełnienia weksla in blanco po upływie terminu przedawnienia zabezpieczonego nim roszczenia ze stosunku podstawowego jest zarzutem wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem (art.10 prawa wekslowego).

Podniesiony przez pozwane zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem jest zasadny. Należy bowiem podnieść, że pozwana podpisując deklarację wekslową pozostawiła do dyspozycji pozwanego weksel z poręczeniem wekslowym, który pozwany miał prawo wypełnić zgodnie z ustawą prawo wekslowe, na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu z odsetkami z tytułu zawarcia umowy o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej - umowa nr (...) z dnia 14 sierpnia 2007r. oraz powód miał prawo weksel ten opatrzyć datą, miejscem płatności według własnego uznania i klauzulą „bez protestu”, zawiadamiając pozwaną o tym listem poleconym pod niżej wskazanym adresem. Należy zważyć, że chwili wypełnienia weksla tj. dnia 23 listopada 2010r. przez powoda nie istniało nieprzedawnione roszczenie podlegające zabezpieczeniu. Wykładnia deklaracji wekslowej towarzyszącej wypełnieniu weksla in blanco przez pozwaną prowadzi do wniosku, że treścią upoważnienia objęte było jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Użycie w deklaracji wekslowej zwrotu przewidującego możliwość wypełnienia weksla w każdym czasie oznacza dowolną chwilę, ale tylko przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu (podobny pogląd zaprezentował Sąd Najwyższy w wyrok SN z dnia 26 stycznia 2001r. II CKN 25/00).

Reasumując należy uznać, że powód wypełnił weksel niezgodnie z udzielonym mu upoważnieniem, bowiem roszczenie powoda względem pozwanej J. S. było już w dacie wypełnienia weksla in blanco przedawnione i tym samym naruszył wymogi wynikające z art. 10 prawa wekslowego. Podniesiony przez pozwaną zarzut był skuteczny i doprowadził do uchylenia względem pozwanej nakazu zapłaty z dnia 17 stycznia 2012r., sygn. akt I Nc 27/12 i oddalenia powództwa.

Przechodząc do odpowiedzialności pozwanej W. S. (2) i możliwości podnoszenia przez nią zarzutów należy podnieść, że ustawodawca w art. 32 ustawy prawo wekslowe nie określa, jakimi zarzutami może zasłaniać się wobec posiadacza weksla poręczyciel wekslowy. Wskazuje jedynie na akcesoryjność formalną odpowiedzialności awalisty. Skoro jednak poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten za kogo poręczył, przysługuje mu prawo podnoszenia także wszelkich zarzutów, jakie przysługują tej osobie.

Sąd Okręgowy wypełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2008r. w sprawie V CSK 386/07, zgodnie z którym poręczyciel wekslowy w zarzutach od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, niezupełnego w chwili wystawienia (in blanco), może bronić się wszystkimi zarzutami, jakie przysługują osobie, za którą udzielił poręczenia. Może w szczególności bronić się zarzucając, że weksel został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem. Może też podnieść zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, tj. stosunku będącego podstawą wystawienia weksla, m.in. zarzut przedawnienia roszczenia wywodzonego z tego stosunku.

Tym samym należy uznać, że pozwana W. S. (2) - poręczyciel wekslowy, mogła skutecznie w apelacji podnieść zarzut przedawnienia roszczenia wywodzonego ze stosunku podstawowego, który również przysługiwał wystawcy weksla, co skutkowało uznaniem, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym i prawem wekslowym. Wobec tego Sąd Okręgowy również względem pozwanej W. S. (2) zmienił zaskarżony wyrok i uchylił względem pozwanej nakaz zapłaty z dnia 17 stycznia 2012r., sygn. akt I Nc 27/12 i oddalił powództwo.

Powyższe okoliczności prowadzą do konkluzji, że pozwane zasadnie podniosły zarzut uzupełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym po przedawnieniu się zabezpieczonego roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego i wobec tego należy uznać, że żądanie pozwu było nieuzasadnione względem pozwanych. Czyni to zbędnym rozważanie pozostałych zarzutów apelacyjnych poza zarzutem braku zdolności prawnej i tym samym zdolności sądowej Powiatowego Urzędu Pracy, bowiem zdolność sądowa i zdolność procesowa należą do bezwzględnych i pozytywnych przesłanek procesowych. Brak tych przesłanek Sąd bierze pod uwagę z urzędu w każdym stanie sprawy (art. 202 zd. 3 k.p.c.), a postępowanie prowadzone w przypadku występowania takiego braku jest dotknięte nieważnością (art. 379 pkt 2 k.p.c.). Odpowiednikiem braku zdolności procesowej w odniesieniu do stron niebędących osobami fizycznymi (tj. osób prawnych i jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną) jest całkowity brak organu oraz brak w składzie organu (ewentualnie - w odniesieniu do jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 64 § 1¹ KPC, nieposiadających organów - braki w zakresie składu osób uprawnionych do działania za takie jednostki).

Podniesiony przez pozwane zarzut braku zdolności prawnej i tym samym braku zdolności procesowej po stronie powoda jest chybiony.

Należy podnieść, że powodem w niniejszej sprawie nie jest Powiatowy Urząd Pracy, a Miasto Ł. Powiat. Powiatowy Urząd Pracy w Ł. zgodnie ze statutem Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. stanowiącego załącznik do uchwały nr XXII/3777/11 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 28 września 2011r. (Dziennik Urzędowy Województwa (...)) z dnia 13.10.2011r. Nr 298 poz. 3023), jest jednostką organizacyjną powiatu wchodzącą w skład powiatowej administracji zespolonej. Jest jednostką organizacyjną nie mającą osobowości prawnej. Organem nadzorującym jego działania jest Prezydent Miasta Ł.. Zgodnie zaś z art. 2 ust.2 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 5 czerwca 1998r. (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.595) Powiat ma osobowość prawną. Miasto Ł. posiada status miasta na prawach powiatu. Zgodnie zaś z art. 92 ust. 1 i 2 powyżej powołanej ustawy funkcje organów powiatu w miastach na prawach powiatu sprawuje:1) rada miasta;2) prezydent miasta, a miasto na prawach powiatu jest gminą wykonującą zadania powiatu na zasadach określonych w tej ustawie.

Tak więc powód posiada osobowość prawną zaś dodatkowe określenie powoda Miasta Ł. jako Powiatowy Urząd Pracy nie wskazuje sticio fisci Skarbu Państwa tylko jest dodatkowym określeniem jednostki organizacyjnej powiatu, z której działaniem związane jest dochodzone roszczenie.

Tym samym niezasadny jest zarzut naruszenia art. 101 pkt 5ustawy prawo wekslowe w zw. z art. 102 zd.1 prawa wekslowego oraz w zw. z art.33 i 33¹ k.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie za ważny weksel wystawiony na rzecz Miasto Ł.-Powiatowy Urząd Pracy Nr 1 w Ł.. Należy podnieść, że weksel zawiera właściwą nazwę osoby, na której rzecz zapłata ma być dokonana a mianowicie Miasto Ł., które sprawuje zadania Powiatu na zasadach określonych w przepisach ustawy o samorządzie powiatowym, a Powiat posiada osobowość prawną. Należy tu przytoczyć uchwałę

Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013r. III CZP 54/13 która zapadła w odmiennym stanie faktycznym, bowiem dotyczyła określenia formy prawnej prowadzonej działalności przez wystawcę weksla, jednakże podnoszone w niej argumenty są aktualne i względem również określenia formy wierzyciela wekslowego. Zgodnie z powyżej przytoczoną uchwałą nie jest nieważny weksel własny wystawiony przez osobę prawną z pominięciem określenia jej formy prawnej, ale z podaniem numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym, a także weksel własny wskazujący przedmiot działalności gospodarczej wystawcy, nie będący częścią jego firmy. Z uzasadnienia uchwały wynika, że w nazwie osoby prawnej wystawcy lub wierzyciela wekslowego winien być zawarty element obligatoryjny w postaci określenia jej formy prawnej. Dopiero brak w oznaczeniu na wekslu takiego niezbędnego obligatoryjnego elementu jego firmy skutkuje nieważnością weksla.

W niniejszej sprawie wierzyciel wekslowy w swym oznaczeniu zawiera obligatoryjny element, który określa jego formę prawną, a mianowicie wskazuje, że jest to Miasto Ł.

Jeszcze jeden z zarzutów apelacyjnych podniesionych przez pozwane ma doniosłe znaczenie, a mianowicie zarzut naruszenia przepisu art. 101 pkt 3 prawa wekslowego w zw. z art. 102 zd. 1 prawa wekslowego poprzez ich niezastosowanie i uznanie za ważny weksel uzupełniony dwiema różnymi datami płatności.

Stosownie do treści art. 33 prawa wekslowego weksel może być płatny: za okazaniem, w pewien czas po okazaniu, w pewien czas po dacie, w oznaczonym dniu. Weksle z innymi terminami płatności lub z kilku następującymi po sobie terminami są nieważne.

Należy podkreślić, że termin płatności weksla jest to wskazany na wekslu termin, w którym powinna nastąpić zapłata weksla. Termin płatności może być tylko jeden dla całej sumy wekslowej. Nie jest dopuszczalne podanie kilku terminów płatności alternatywnie, nieważny jest weksel z dwoma terminami płatności.

Należy zważyć, że weksel został uzupełniony przez powoda dodatkową datą oznaczającą termin płatności na 23 grudnia 2010r., przy czym weksel zawierał już oznaczenie terminu płatności poprzez wskazanie, iż jest płatny na każde żądanie. Określenie użyte w wekslu „na każde żądanie” oznacza termin płatności płatny „za okazaniem”. Tym samym należy uznać, że weksel na podstawie, którego powód dochodzi roszczenia jako uzupełniony dwoma terminami płatności, co powoduje nieważność tego weksla. Reasumując na tej podstawie powództwo względem pozwanych również winno ulec oddaleniu.

Powyżej przytoczone okoliczności i rozważania prowadzą do konkluzji, że żądanie pozwu było nieuzasadnione względem pozwanych. Czyni to zbędnym rozważanie pozostałych zarzutów apelacyjnych.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zapadło w oparciu o treść art. 386§1 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c. mając na względzie wynik sprawy. W związku z tym, że powód przegrał proces w całości, Sąd obciążył go kosztami przegranego procesu. Na koszty postępowania przed Sądem I instancji złożyła się opłata od zarzutów uiszczona przez pozwaną W. S. (2) w kwocie 701zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych w kwocie 2400 zł, którego wysokość Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 461).

Na koszty postępowania apelacyjnego złożyło wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych w kwocie 1800zł, którego wysokość Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z §13 ust. 1 pkt1 powyżej cytowanego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, mając na względzie okoliczność, że sprawę w pierwszej instancji nie prowadził ten sam adwokat. Ponadto do kosztów postępowania apelacyjnego została doliczona wydatkowana przez pozwane kwota opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w łącznej kwocie 34zł. Na podstawie zaś art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010r. Nr 90 poz. 594 z póź. zm.) Sąd obciążył powoda kosztami sądowymi, a mianowicie nie uiszczoną przez pozwane opłatą od apelacji, od uiszczenia, której pozwane były

zwolnione. Wysokość opłaty została ustalona w oparciu o art. 13 ust 1 w zw. z art. 18 ust 1 i 2 powyżej cytowanej ustawy o kosztach sądowych.